

INFO

Milí farníci,

zveme vás na setkání,
které se uskuteční
první čtvrtek v květnu,
tj. 6. května v 18.00
v budově proboštství.

Tentokrát nám budou vyprávět
čeští vojáci o válce
v Afgánistánu.

**V neděli 16. a 30. května
nebude večerní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.**

**Pravidelný pořad bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

Neděle:

8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce

9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(Na Vyhlídce)

11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří

18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

17.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

Středa:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti

17.00 - mše sv.

Sobota:

7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

17.00 - kostel sv. Václava
ve Vysoké (mše
s nedělní platností)

První sobota v měsíci

18.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce (mše sv.
s mariánskou pobožností)

Mělník

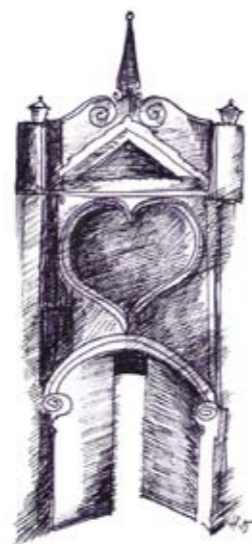
Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST - PROBOŠTSTVÍ MĚLNÍK
MĚLNICKÝ OSVĚTOVÝ A OKRAŠLOVACÍ SPOLEK, O. S.

SI VÁS DOVOLUJÍ POZVAT

V NEDĚLI 30. KVĚTNA 2010

NA

SVATOTROJICKOU POUŤ

PROGRAM

12:30 ODCHOD OD KOSTELA SV. PETRA A PAVLA
ZA ZPĚVU SE SOUBORY JAROŠOVCI A JAROŠÁČEK PŘI ZUŠ MĚLNÍK

13:00 KŘÍŽOVATKA ULIC CHLOUMECKÉ A DOBROVSKÉHO

13:15 ZASTAVENÍ U SOCHY SV. JANA NEPOMUCKÉHO

14:00 MŠE SVATÁ V KOSTELE NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE NA MĚLNÍKU - CHLOUMKU

15:00 JARMARK TRADIČNÍCH ŘEMESEL

☞ V PRŮBĚHU JARMARKU VYSTOUPÍ:

☞ JAROŠOVCI

☞ JAROŠÁČEK PŘI ZUŠ MĚLNÍK

☞ DIVADELNÍ SPOLEK NOVÉ DIVADLO MĚLNÍK

17:00 HOSTINEC U ČESKÉ KORUNY V ULICI CHLOUMECKÉ:
DIVADLO DRÁK: PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

POŘADATELÉ DĚKUJÍ ZA OCHOTU PODÍLET SE NA NÁVRATU K MÍSTNÍM TRADICÍM

VŠEM UVEDENÝM V PROGRAMU A DÁLE REGIONÁLNÍMU MUZEU MĚLNÍK.

DÁLE DĚKujeme ZA PODPORU SVATOTROJICKÉ POUTI – POUTI KOLÁČOVÉ - PEKAŘSTVÍ U NOVÁKŮ.

SVATOTROJICKÁ POUŤ 2010 BYLA PODPOŘENA GRANTEM MĚSTA MĚLNÍKA.

ZMĚNA PROGRAMU V ZÁVISLOSTI NA POČASÍ MOŽNÁ

Milí farníci,

jsme laická skupina, kterou spojuje modlitba,

četba a rozjímání Písma svatého, četba uchovní literatury.

Setkáváme se jednou za 14 dní na zdejší faře vždy ve čtvrtek od 17.30.

Máte chuť toto s námi společně sdílet? Budeme se na Vás těšit 20. května.

Za společenství RUT Alena Wúrthová

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz,
můžete je také osobně předat duchovním správcům.

FARNÍ ZPRAVODAJ
KVĚTEN 2010
Sv. Ludmila

Maria v našem životě

Pro každého křesťana, pro každého člověka je Maria ta, která první uvěřila. S touto snoubeneckou a mateřskou vírou touží působit na všechny, kdo se jí svěří jako její děti. Čím víc tyto děti setrvávají v takovém postoji a postupují v něm, tím blíže je přivádí Maria k "nevystižitelnému Kristovu bohatství" (Ef 3,8). A tím lépe také poznávají v celé plnosti důstojnost člověka a poslední smysl jeho povolání. "Kristus plně odhaluje člověka člověku samotnému". (RM 46)

Celou encyklikou Jana Pavla II. se prolínají dvě hlavní témata: Mariino vyvolení a Mariina víra. Vyvolení - dar Boží, víra - odpověď člověka na tento dar. A to vše v prostoru Boží milosti. To je základní situace každého křesťana. Mariina víra ukazuje na Ježíše a s Ježíšem k Otci. Je to ukazatel pro naši životní cestu. Maria, viděná bez své víry, by skutečně mohla být idolem, modlou. Maria viděná s její vírou, Maria jako část církve, Maria jako naše sestra ve víře, Maria, která ukazuje na svého Syna a říká jako v Káně „udělejte všechno, co vám řekne“, je pokladem církve. Pokladem, který není jen uložen, ale který je stále působivý. Vidíme-li Marii živou, vidíme víru, kterou musíme následovat. A vydáme-li se s ní na tuto cestu víry, objevujeme nevýstižné bohatství Kristovo. Dostáváme se do středu víry, do středu spásy - do Kristova tajemství. Objevujeme nově lásku nebeského Otce a můžeme s Marií, se svatými, s Janem Pavlem II., s těmi, kdo mne přivedli k víře, s tebou, který jsi teď vedle mne, začít z plného srdce zpívat, modlit se:

"Velebí má duše Pána

a můj duch plesá v Bohu, mém Spasiteli,

že shlédl na svou nepatrnou služebnici:

Hle, od této chvíle mě budou blahoslavít

všechna pokolení,

že mi učinil veliké věci ten, který je mocný,

jeho jméno je svaté

a jeho milosrdenství trvá od pokolení do

pokolení

k těm, kdo se ho bojí.

Prokázal sílu svým ramenem,

rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně,

mocné svrhl s trůnu a ponížené povýšil,

hladové nasytil dobrými věcmi

a bohaté propustil s prázdnou.

Ujal se svého služebníka Izraele,

pamatoval na své milosrdenství,

jak slíbil našim otcům,

Abrahámovi a jeho potomkům na věky." Amen.

V závěru své encykliky papež píše: *Zatímco se církev s celým lidstvem přibližuje k rozhraní mezi dvěma tisíciletími, přejímá ze své strany s celým společenstvím věřících a ve spojení s každým člověkem dobré vůle odvěkou výzvu k lidu padajícímu, ale toužícímu povstat, obrací se na Vykupitele a jeho matku zároveň s prosbou: „Přiď na pomoc!“, neboť spatřuje... blahoslavenou Bohorodičku ve výkupném tajemství Kristově a ve svém vlastním tajemství. Vidí ji hluboce zakořeněnou v dějinách lidstva, ve věčném*

povolání člověka, podle určení, které s ním Bůh ve své prozřetelnosti od věčnosti spojil. Vidí ji mateřsky přítomnou a plnou účasti v mnohonásobných a těžkých problémech, kterých je dnes plný život jednotlivců, rodin, národů. Vidí v ní pomocníci křesťanského lidu v nepřetržitém boji mezi dobrem a zlem, aby “nepadl”, nebo když padl, aby opět “povstal”.

Co to jsou svatodušní svátky, kdy a proč se vlastně slaví?

Letnice slavíme přesně padesátý den po Velikonocích. Jsou vyvrcholením - nebo naplněním Velikonoc. Velikonoce i letnice mají prapůvod v oslavách přírody: Velikonoce byly původně svátky jara, letnice oslavou začátku sklizně. Pro Židy i pro křesťany však oba tyto svátky znamenají mnohem víc, protože mají spojitost s událostmi z dějin spásy. Židé si každoročně o Velikonocích připomínají historickou událost zázračného vyvedení Bohem vyvoleného národa z egyptského otroctví. O letnicích si připomínají další důležitou událost - darování Desatera Mojžíšovi na hoře Sinaj. Pro křesťany jsou Velikonoce svátkem vzkříšení, zmrtvýchvstání Pána Ježíše, a letnice jsou svátkem seslání Ducha svatého.

Podle čeho se vlastně dá bezpečně poznat, kdy jsou svatodušní svátky? Nejjednodušší je zalistovat v některém křesťanském kalendáři. Ale úplně stačí umět počítat do padesáti, k Velikonocům připočíst padesát dnů a můžete si i do obyčejného kalendáře svatodušní svátky prostě dopsat. Je pravda, že vánoční stromečky se v tuto dobu neprodávají, koledníci nechodí a tak nás neupozorní, že se něco významného děje.

Proč vlastně k tomu seslání Ducha svatého před téměř dvěma tisíci lety o letnicích došlo? Kdo zná aspoň trochu Nový zákon, tak si musel všimnout, že apoštolové byli před sesláním Ducha svatého docela obyčejní strašpytlové (tak by se choval asi každý z nás). Jak známo, než zakorhal kohout, Petr Ježíše třikrát zapřel. Jidáš ho za mizerných třicet stříbrných zradil a ostatní (s výjimkou Jana) utekli. Tohle všechno Ježíš jako Bůh samozřejmě věděl předem. Věděl, že bez pomoci shůry se neobejdou ani apoštolové, ani my. Proto slíbil, že jim i nám po svém nanebevstoupení pošle svého Ducha, který nám připomene všechno, co učil a bezpečně nás provede všemi úskalími našich životů. Co slíbil, to splnil, právě o letnicích. A z apoštolů se rázem stali neuvěřitelně stateční lidé, odhodlaní za Ježíše a jeho věc položit i život. A skutečně (s výjimkou Jana) všichni později mučednickou smrtí zemřeli. Ale Ježíš neslíbil Ducha svatého jenom apoštolům, slíbil ho i nám.

Duch svatý není nějaká neurčitá duchovní energie, nebo pouhý projev božské moci, jak si možná někdo myslí. Duch svatý to je třetí božská osoba. Spolu s Otcem (Bohem - Stvořitelem) a Synem (Ježíšem) tvoří Nejsvětější Trojici. Je jen jeden Bůh, ve třech osobách. Duch svatý je osoba. Není něco, nýbrž Někdo! S osobou se totiž dá mluvit. Dá se s ní vést dialog, můžete se ptát a dostávat odpovědi, můžete prosit a dostávat dary.

Každý v nějaké míře aspoň některé dary obdržel a další ještě obdržet může. A ono není ani tak moc důležité který dar dostal, jako proč a k čemu ho dostal, a hlavně, co s ním udělal. Nikdo totiž tyto dary nedostává jenom pro sebe, pro svou potřebu, pro nějaké osobní zvýhodnění, ale zásadně pro službu druhým lidem. Pokud je používá jenom pro sebe, sobecky pro svůj osobní prospěch, tak je to špatně. Protože komu bylo více dáno, od toho bude také více požadováno. Čím větší dar, tím větší zodpovědnost za náš život.

Dary Ducha Svatého

Moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, zbožnosti, bázně Boží.

Moudrost je nejvyšší ze všech darů. Přichází na pomoc božské ctnosti lásky. S jeho pomocí vnímáme Boha jako duši naší duše, život

našeho života. Téměř experimentálně zakoušíme přítomnost Boží v činnosti, jakou v nás koná, v duchovní radosti a pokoji, kterými nás zaplavuje. To nijak nesouvisí s citovými nebo smyslovými prožitky, je to radost mnohem hlubší a niternější, která ve vyšších stupních duchovního života přichází zároveň s citovou vyprahlostí a temnotou. V tomto životě zůstává dar moudrosti v temnotě víry, ale jeho vrchol směřuje až k nazírání Boha v nebeské blaženosti.

Rozum nám pomáhá proniknout do smyslu zjevených pravd, je posilou pro ctnost víry. Víra je pouhým souhlasem se slovem Božím, který může existovat i ve stavu smrtelného hříchu. Dar rozumnosti však proniká obsahy víry, aniž by jim bral jejich tajemství. Proto je také přístupný jak pro vzdělané, tak pro prosté lidi. Mnozí, kteří nejsou schopni studovat důvody uvěřitelnosti, disponují darem rozumnosti v mnohem větší míře než učenci. Nahlízejí nekonečnou velikost Boží, hloubku vztahů v Nejsvětější Trojici nebo hluboké pokoření vtěleného Slova s takovou intenzitou, která nekonečně přesahuje možnosti stvořeného rozumu.

Rada zdokonaluje ctnost opatrnosti, tedy schopnost správně se rozhodovat, volit dobré prostředky k cíli. Jenže v lidském životě přicházejí situace, kdy se musíme rozhodovat mezi dvěma zly. Dobro jednoho je často zlem pro jiného. Jindy nám zase chybí dostatečný rozhled pro to, abychom se mohli rozhodnout v závažné věci, protože nám všechny možnosti připadají stejně dobré. Dar rady přichází na pomoc při volbě nejlepších prostředků k věčnému cíli; ukazuje, co je třeba činit a čeho se varovat, co říci a co zamlčet, co podnikat a čeho nechat.

Síla nám dává odvahu podnikat pro Boha veliké věci a snášet útrapy. Je doplněním ctnosti statečnosti. Vnuká nám neochvějnou důvěru v pomoc Boží, i v nejtěžším utrpení posiluje duši nadpřirozenou radostí ze spojení s Kristem. Zároveň podpírá ty, kteří procházejí obdobím vnitřní vyprahlosti, kdy nezakoušejí Boží přítomnost a lásku. Posiluje jejich víru a zbožnost, aby neklesli a nevzdálili se od Boha.

Umění nemá nic společného s múzami. Vede nás, abychom svatě posuzovali stvořené věci, buď že nám ukazuje jejich nicotu, nebo nás vede jejich prostřednictvím k Bohu. Dává nám poznat, že tvorové sami o sobě nejsou nic, a že se na ně nemáme vázat jako na svůj poslední cíl. Na jeho vrcholu máme sílu k odříkání až k hrdinskému stupni. Připodobňuje nás ukřížovanému Kristu, připojuje nás k velkému tajemství vykoupení. Zvláště je to umění poznat závažnost hříchu, které má za ovoce nadpřirozenou lítost. Tento dar souvisí se ctností naděje a řídí dary rady, síly a zbožnosti.

Zbožnost je pozitivním doplněním daru bázně. Plní nás synovskou oddaností k Bohu, pobízí nás, abychom s ochotou a láskou plnili všechno, co se týká modlitby, bohoslužby, rozvíjení duchovního života. Je tedy dovršením ctnosti spravedlnosti, v níž dáváme Bohu i bližnímu to, co mu náleží. V nejvyšším stupni nás pobízí zcela se oddat službě Boží, přinášet Bohu všechny své skutky jako oběť ve spojení s jedinou dokonalou obětí našeho Spasitele.

Bázeň nevzbuzuje strach, ale posvátnou úctu před svatostí. Přichází na pomoc ctnosti mírnosti. Chrání nás před poklesky naší zkažené přirozenosti. Nejprve vnuká odpor k hříchu a chrání před pokušením, v dalším stupni v nás vzbuzuje synovskou úctu k Boží velebnosti, chrání před neúctou ke svatým věcem a před opovážlivostí.

Dogma o svaté Trojici

Dogma o svaté Trojici nám zjevuje, že Bůh je zcela dar, pohyb, rozmach ke druhému (jako pták, který by byl jen letem). Otec dává: „Otče, všechno, co je tvé, je moje.“ A Syn, stejným způsobem vrací: „Všechno, co je mé, je tvoje“ (Jan 17,10). A tento vztah mezi nimi je něco tak živého a skutečného, že sám vytváří osobu, Ducha svatého, jehož radostí je vydávat svědectví o obou ostatních.

Jsou tři, kteří dávají. A dávají se tak plně, že jsou vlastně JEDNÍM. Jsoucnost každé Boží osoby spočívá v tom, co ji poutá k ostatním. Osobnost mají pouze v pohybu, který je nese k ostatním. Co je odlišuje, je způsob, jak se dávají. Náš život má být formován pohledem na Nejsvětější Trojici: být milujícími, více odkázanými na bližní, neschopnými obejít se bez druhých. To nepochopil Adam: nechtěl poslouchat, důvěřovat, spoléhat se na druhé!

Staneme se Bohem, ve kterého věříme. Věříme-li, že Bůh je nezávislý, bohatý, že není nikomu podřízen, že nikomu neslouží, pak je přirozené, že budeme usilovat ze všech svých sil, abychom se stali také takovými. Ale v den, kdy opravdově UVĚŘÍME,

že Bůh je láska, tedy přichylnost, něžnost, poslušnost, dar, společenství, touha, očekávání..., pak, protože si budeme přát jako Adam, jako každý člověk, abychom se stali podobnými Bohu, budeme se radovat, kdykoliv objevíme, že jsme závislí, oddaní, poddáni něžným citům, neschopni být šťastni v osamocení.

Louis Evelyn, Krédo

Katechismus katolické církve

253 Trojice je jedna. Nevyznáváme tři bohy, nýbrž jednoho Boha ve třech osobách: „soupodstatnou Trojici“. Božské osoby se nedělí o jediné božství, nýbrž každá z nich je úplně celý Bůh: „Otec je všechno to, co je Syn, Syn všechno to, co je Otec, Otec a Syn všechno to, co je Duch svatý, totiž jediný Bůh, podle své přirozenosti.“ „Každá ze tří osob je onou skutečností, totiž podstatou, bytností nebo božskou přirozeností.“

254 Božské osoby jsou od sebe skutečně odlišné. „Bůh je jediný, ale ne osamocený.“ „Otec“, „Syn“ a „Duch svatý“ nejsou pouhá jména, označující způsoby božského bytí, nýbrž osoby skutečně odlišné: „Syn není Otec, Otec není Syn a Duch svatý není Otec nebo Syn.“ Liší se od sebe navzájem vztahy svého původu: „Je to Otec, který plodí, Syn, který je plozen, Duch svatý, který vychází.“ Božská jednota je trojjediná.

255 Božské osoby jsou ve vzájemném vztahu. Skutečná, vzájemná odlišnost božských osob, protože božskou jednotu nedělí, spočívá výhradně ve vzájemných vztazích: „Ve jménech osob, která vyjadřují vztah, se Otec vztahuje k Synovi, Syn k Otcí, Duch svatý k oběma; nicméně, mluvíme-li z hlediska vztahu o těchto třech osobách, přece věříme v jedinou přirozenost či podstatu.“ Vždyť v nich „je všechno jedno tam, kde není žádný protiklad vztahů“ . „Pro tuto jednotu je Otec celý v Synovi, celý v Duchu svatém; Syn je celý v Otcí, celý v Duchu svatém; Duch svatý je celý v Otcí, celý v Synovi.“

261 Tajemství Nejsvětější Trojice je ústřední tajemství víry a křesťanského života. Jen Bůh sám je může dát poznat tím, že se zjevuje jako Otec, Syn a Duch svatý.

266 „Toto je však katolická víra, že uctíváme jednoho Boha v Trojici a Trojici v jednotě, aniž bychom směšovali osoby či rozlučovali podstatu: jiná je totiž osoba Otce, jiná Syna, jiná Ducha svatého; jediné je však božství, rovná sláva a stejná věčná velebnost Otce a Syna a Ducha svatého.“

V neděli 16. května v 16 hod.

Vás zveme na

BENEFIČNÍ KONCERT

do Chrámu sv. Petra a Pavla v Mělníce